

Sự Tích Chim Tu Hú

Ngày xưa ngày xưa, tại một ngôi chùa hẻo lánh có hai nhà sư cùng nhau cạo đầu tu hành từ hồi con trẻ, một người là Năng Nhẫn, người kia là Bất Nhẫn. Một thời gian dài sau khi tu luyện khổ cực, một ngày, đức Phật độ cho Năng Nhẫn thành chính quả. Còn Bất Nhẫn lại thấy mình cũng tu hành chăm chỉ không thua kém bạn nhưng lại không được đức Phật độ cho thì cảm thấy vô cùng buồn bực. Sau đó chàng đến quỳ dưới tòa sen mà kêu nài đức Phật, tỏ rõ sự chân thành lòng hướng đạo cùng với những khổ

hạnh trong suốt thời gian qua mình từng trải. Thấy vậy đức Phật mới bảo:

- Người rất chuyên tâm học đạo, là người vốn trong sạch, rất đáng khen. Nhưng người tính tình vẫn như một con trâu chưa được thuần, vì vậy chưa thể nào đắc đạo thành Phật. Người hãy cố rèn luyện tính nhẫn nhục của mình qua khổ hạnh lâu dài, sau đó theo bạn người vẫn chưa muộn.

Nghe lời đức Phật, Bất Nhẫn leo lên núi, tìm gốc cây rồi xếp bằng, học cách người xưa theo lối tu trường định. Cứ thế chàng ngồi đó im lặng suốt ba năm ròng, dù có xảy ra chuyện gì cũng không động đậy một ly. Từ ngày đó, chàng giống như vật vô giác vô tri vậy. Những sâu, kiến bò lên khắp người. Rồi thú tới cào móng vuốt vào thân. Chim thì lại ỉa trên đầu. Nhưng chàng đều không bận tâm, chỉ chăm chăm tâm niệm đạo lý thâm sâu của Phật đạo.

Và cứ như vậy, hai mùa hè đã trôi qua, mùa hè thứ ba cũng sắp hết, thời gian tu luyện của Bất Nhẫn cũng đến ngày kết thúc. Nhưng tự dưng một hôm từ đâu có một đôi chim chích bay tới làm tổ bên trong vành tai chàng. Bất Nhẫn vẫn lặng thinh, mặc cho chúng tha rác về làm tổ. Sau đó chim đẻ trứng, hai vợ chồng nhà chim thay phiên ấp trứng. Rồi trứng nở, chim non ngày ngày kêu réo. Nhưng chàng vẫn bình thản như không. Trước khi mãn hạn tu luyện khoảng mười ngày. Hôm ấy là lượt chim vợ bay đi kiếm thức ăn. Nó bay khắp nơi suốt buổi chiều hôm ấy mà không kiếm được thứ gì. Gần sẩm tối, nó lượn qua hồ, chim vợ bắt gặp con nhện mải miết chăng tơ bên trong hoa sen giữa hồ. Nhện thấy chim thì vội vàng giấu mình giữa những cánh hoa khiến chim mất công tìm rất lâu. Ánh mặt trời vừa tắt thì những cánh sen liền cuộn lại, vô tình nhốt cả chim ở bên trong. Nó cố gắng đập cánh thoát ra nhưng vô lực, cuối cùng phải chịu ở lại.

Chim chồng ở nhà lo lắng, cứ bay đi bay lại tìm vợ. Còn đàn con do đói mỗi nên cả đêm nháo nhác không yên. Mãi khi mặt trời lên, hoa sen bung cánh, chim vợ lúc đó mới thoát được mà trở về. Giữa hai vợ chồng nhà chim xảy ra cãi vã. Vì ghen nên chim chồng hết lời mắng nhiếc vợ. Chim vợ thì vẫn ôn tồn trình bày mọi sự, tỏ lòng mình bạch của mình. Cãi vã bên tai Bất Nhẫn kéo dài rất lâu, đến hết buổi sáng mà bọn chúng vẫn chưa chịu thôi. Thêm vào đó, mấy con chim non đói khóc kêu gào âm ỉ khiến Bất Nhẫn vô cùng khó chịu. Hai con chim cãi nhau rất hăng, ngay đến lúc căng nhất thì Bất Nhẫn mới đưa tay lên mà giật phăng cái tổ chim xuống, rồi đập mạnh dưới đất mà quát:

- Khốn nạn! Có mỗi cái chuyện cón com mà chúng mày âm ỉ làm ông điếc tai cả buổi.

Vậy là bao nhiêu công sức nhẫn nhịn tu luyện gần ba năm qua tan biến trong phút chốc. Không nhụt chí, Bất Nhẫn đến chỗ tòa sen và hứa sẽ hối lỗi và tìm cách khác để tỏ rõ lòng mình.

Bất Nhẫn đến một khúc sông quanh năm nước chảy xiết, xin làm người chèo đò để chở khách quá giang, không thu phí. Đến lần này, chàng tỏ rõ là một người vô cùng nhẫn nại. Bên sông tuy hay vắng người nhưng chàng vẫn một mực ở đó không bỏ công bỏ việc ngày nào. Trong suốt hai năm ròng rã, chàng đã đưa được 98 người qua sông an toàn. Vào một ngày giữa thu, bỗng nhiên nước sông chảy xiết hẳn thường ngày. Trời đổ mưa to. Đúng lúc đó có một người phụ nữ dắt theo một đứa bé đến đòi Bất Nhẫn chèo sang sông. Người này hình như là vợ của quan nơi đó, vừa bước chân xuống đã trơn mắt, gân cổ lên dọa dẫm:

- Chèo cho cẩn thận đấy. Che kín mũi vào. Chúng ta mà bị ướt thì coi chừng roi đánh nát mông đấy.

Nghe người phụ nữ kia nói vậy thì Bất Nhẫn có chút bực bội, nhưng vẫn nén giận và tươi cười nói:

- Bà với cậu không cần lo. Tôi sẽ dốc hết sức.

Chàng cố hết sức, trở hết tài của mình để chèo thuyền, đưa hai người kia qua sông an toàn. Nhưng đúng lúc thuyền chuẩn bị vào đến bờ, người phụ nữ kia đột nhiên hét âm:

- Trời ơi! Ta để quên gói hành lý ở quán phía bên kia sông rồi. Người trở lại lấy nó hộ ta vậy.

Chàng cảm lạnh, lại gồng mình chèo ngược trở lại trong cơn sóng gió. Đến khi trời gần tối, vất vả mãi chàng mới trở lại được, mang theo cả gói hành lý của người phụ nữ kia theo cùng. Bà ta lại soát lại hành lý của mình, xong hét:

– Chết rồi! Đôi giày của con ta vẫn bỏ chỗ gầm giường. Người phải trở lại đó lấy cho ta. Nhưng bà ta chưa kịp dứt lời, chàng Bất Nhẫn đã không thể chịu đựng thêm được nữa, bèn chỉ thẳng tay vào mặt bà ta mà quát:

– Mau mau cút đi. Ta sinh ra không phải để hầu hạ mẹ con mày mãi.

Không may là người phụ nữ này vốn chính là Phật bà Quan âm từ trên trời hiện xuống để thử lòng Bất Nhẫn. Lúc này mới trở về nguyên hình và bảo:

– Người vẫn không thực tâm nhẫn nhục, như thế tu cái gì mà tu chứ. Có mà tu hú!

Thẹn quá nên Bất Nhẫn phải cúi đầu mà nhận lỗi. Sau đó Phật bà liền bắt chàng biến thành một loài chim mà bây giờ người ta quen gọi nó là tu hú. Mọi người đều nói loài chim này thường xuất hiện vào tầm cuối hè chuẩn bị sang thu, chính là thời điểm diễn ra câu chuyện giữa Phật bà và Bất Nhẫn khi xưa.